

оглед на фона и т.н.). Тук ние не обсъждаме тези грешки – физиците са приложили немалко усилия, за да ги намалят – тъй като смятаме, че е безсмислено (след всичко научено до този момент) да измерваме точно величината, чиято теоретично НЕКОНТРОЛИРУЕМА ГРЕШКА стига, скромно казано, до 10%. И НАЙ-ОПТИМИСТИЧНОТО ИЗЧИСЛЕНИЕ ПОКАЗВА, ЧЕ НЕПРЕДСКАЗУЕМАТА ГРЕШКА В РАДИОВЪГЛЕРОДНОТО ДАТИРАНЕ МОЖЕ ДА ДОСТИГНЕ ПЛЮС-МИНУС 1200 ГОДИНИ.

Затова благодушният извод на Б. А. Колчин и Я. А. Шер изглежда странно: „За да обобщим краткия преглед върху изследването на вековните вариации на C^{14} , ще отбележим, че те не само не подронват доверието в радиовъглеродната хронология, тъкмо обратното – уверяват ни в точността ѝ (?! – А. Ф.)“ [414], с. 8. Друг специалист по радиовъглеродно датiranje, В. С. Бутомо, предлага по-реалистична гледна точка: „Поради ЗНАЧИТЕЛНИТЕ КОЛЕБАНИЯ в относителната активност на C^{14} радиовъглеродните дати на СРАВНИТЕЛНО МЛАДИ ОБРАЗЦИ (НА ВЪЗРАСТ ДО 2000 ГОДИНИ) НЕ ДАВАТ ОПОРНИ ДАННИ ЗА АБСОЛЮТНА ХРОНОЛОГИЧНА СКАЛА“ [110], с. 29. А от гледна точка на „античността“, както и на „древната“ египетска история, именно такива сравнително млади образци, ако ги сравним с ГЕОЛОГИЧЕСКИТЕ времеви мащаби, представляват най-голям интерес. Някои специалисти открито признават – наистина само в специализираната научна литература, че прилагането на радиовъглеродния метод в съвременното му състояние е доста съмнително, ако говорим за датирането на образци от преди 2 хиляди или по-малко години.

Бихме могли да завършим този преглед на радиовъглеродния метод, ако не бяха критиките по адрес на метода от страна на археолозите и чудноватото поведение на специалистите по радиовъглеродно датiranje. Вече посочихме някои примери. Първото, което се набива в очи, е пълната вяра на авторите в непоклатимостта на историческото датiranje. Ето какво пишат: „Възрастта на образците до 5000 години добре (?! – А. Ф.) се съгласува с историческите оценки“ [986], с. 155. След всичко, което знаем до този момент, подобни твърдения звучат доста странно.

Либи пише: „Предприехме по-нататъчни изследвания с образци на известна възраст... Резултатите... обхващат период от 5000 години... По този начин общата сигурност на радиовъглеродния метод е твърдо доказана“ [986], с. 135. Както вече показахме, митът за „съвпада“ между Скалигеровата хронология и радиовъглеродната хронология, внедрен в общественото съзнание, е поставен на твърде нестабилна основа и по-близкото запознанство с този предмет разкрива неговата несъстоятелност. Пак ще напомним казаното от самия Либи по този повод: „Разкрихме едно от изклю-